

[Poul Dam.]

lingslande, som ikke har associeringsordninger med andre lande. Hvis vi ikke kan få et generelt præferencesystem, så kunne dette måske være et bidrag til forbedring af nogle udviklingslandenes eksportmuligheder. Man kunne også sige, at det, der er formålet med at forbedre udviklingslandenes handelspolitiske situation, at skaffe valuta-indtægt, kunne foranledige, at vi øgede vor bistand og måske her tænkte på den rent konkrete bistand, som man kunne kalde en u-landenes Marshall-hjælp, altså egentlige gaveydelse under en eller anden form. Jeg har forskellige praktiske ideer, som jeg af hensyn til tiden skal lade være med at komme frem med i denne sammenhæng. Men i hvert fald kunne det gøres, uden at der for Danmark opstod noget større transfer-problem.

Endelig: når importen for udviklingslandene har visse vanskeligheder ved at komme frem til industrilandene, er det jo ikke alene importbegrænsninger og toldvanskeligheder, som gør sig gældende, men også trægheden i omsætningen. Danmark er for lille til, at udviklingslandene kan overkomme en særlig indsats på det danske marked, og veletablerede danske importører mangler selvsagt tilskyndelser til at udvide deres virkefelt til en række af disse små, vanskeligt overskuelige udviklingslande. Der kan være nogle eksportfirmaer, som i og for sig havde en tilskyndelse, men de mangler apparatet til at få importen i gang. Derfor stillede socialistisk folkeparti for et par år siden et forslag til beslutning om oprettelse af et statsligt handelsselskab, som skulle tage sig af, skal vi sige initialimporten fra en række af nye handelspartnere — ikke for at socialisere importen, men for at starte noget, for at give en mulighed for, at nye varer kunne komme ind, og at man kunne få optaget nogle for begge parter forstændige handelsforbindelser. Som man vil huske, var tanken, at importen efter 3 år skulle overgå til den normale handel. Det var altså en ren indsats for at gavne samhandelen i almindelighed, for at sætte danske forbrugere i stand til at få disse varer og for at sætte udviklingslandene og andre nye handelspartnere i stand til at importere bedre og mere til Danmark. Vi har ikke i sinde at

genfremstille dette forslag; det synes vi, regeringen skulle gøre.

Sigsgaard: Også jeg vil gerne sige tak for redegørelsen, selv om der altså skulle gå et års tid efter UNCTAD II, før den kom. Men jeg tror ikke, tinget for fremtiden kan være tilfreds med en debat bagefter. Det ændrer nemlig ikke ved det forhold, at det fortsat bliver regeringen alene eller næsten alene, der, uden at tinget eller offentligheden er orienteret eller spurgt, tager stilling på Danmarks vegne. Inden UNCTAD II var man udmærket klar over, hvad der skulle behandles og tages stilling til. Tænk, om ministeren dengang havde givet en redegørelse for de spørgsmål, der skulle diskuteres, og trukket regeringens holdning op, og tænk, om aviser, radio og TV i stedet for at videregive det, der her bliver sagt om noget, der er sket, ja, endda for længst er sket — og det må jo blive lidt trist — i stedet for kunne sige: nu skal der træffes beslutninger om handelen med u-landene. Der er de og de tvivlspunkter, hvad skal Danmark stemme, ja eller nej? Og tænk, hvis man var villig til at lade synspunkterne i en sådan offentlig debat få indflydelse på den stilling, der skulle tages — ja, så ville der være mulighed for at skabe interesse og aktivitet omkring udenrigspolitikken.

Jeg skal opfordre udenrigsministeren til at gøre op med det, jeg vil kalde hemmelighedskrammeriet, der netop er særlig udpræget i det ministerium — det er det ikke blevet under den nuværende udenrigsminister, det skal han ikke have skylden for. Jeg skal opfordre til, at ministeren i god tid inden den næste UNCTAD-konference kommer til folketinget med en redegørelse med henblik på at få debatteret Danmarks stilling før konferencen, her og i offentligheden, og jeg skal opfordre ministeren til at gøre det samme før hver FN-generalforsamling. I dag overses FN's arbejde næsten helt, og uanset hvad man mener om det, kan dette i hvert fald ikke være rimeligt.

Hvad forbindelsen med u-landene angår, er det rigtigt, at handelen for tit overses. Hidtil har de rige lande ved at holde priserne på råvarerne fra u-landene nede og samtidig tvinge u-landene til at købe vore dyre industrivarer — det var de jo henvist til —